

РЕШЕНИЕ

№ 17769

гр. С., 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА**

при участието на секретаря **МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА**
като разгледа докладваното от **ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА** Гражданско дело № 20221110137721 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба на А. Т. Ч., ЕГН *****, срещу К. И. Ч., ЕГН *****, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 365 ЗЗД за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата от 15 785,28 лв., представляваща 27 непогасени месечни вноски за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2022 г. вкл., всяка от които по 584,64 лв., които К. И. Ч. се е задължила да заплаща на А. Т. Ч. съгласно споразумение за уреждане на отношенията им по договор за потребителски кредит № 1807022376387165, сключен на 04.07.2018 г. с „Р. (Б.)“ ЕАД, ЕИК *****, което споразумение е неразделна част от решение от 05.08.2020 г. по гр. д. № 5584/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 89 състав и утвърденото с него споразумение по чл. 51 от Семейния кодекс (СК) относно уреждане на всички лични и имуществени последици от развода между страните.

Ищецът твърди, че на 04.07.2018 г. с „Р. (Б.)“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит № 1807022376387165, по който е отпусната сумата от 52 250 лв., като ищецът има качеството кредитополучател, а ответницата – съдължник, кредитът е отпуснат за срок от 10 години, при равни месечни вноски, всяка от които в размер на 584,64 лв. Кредитът е отпуснат целево, за рефинансиране/покриване на стари задължения, вкл. и банкови кредити на К. Ч., което обстоятелство е посочено в чл. 1 от договора за потребителски кредит от 04.07.2018 г., като цялата сума е използвана за погасяване на стари задължения на ответницата. С решение от 05.08.2020 г. по гр. д. № 5584/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 89 състав, бракът между страните бил прекратен по взаимно съгласие и съдът утвърдил споразумение по чл. 51 СК относно уреждане на всички лични и

имуществени последици от развода, вкл. и споразумение за уреждане на отношенията им по договора за потребителски кредит № 1807022376387165. Ищецът твърди, че със споразумението от 29.01.2020 г., утвърдено с бракоразводното решение, ответницата е поела задължение да погасява всички вноски по кредита като ежемесечно плаща сумата на всяка от вноските на А. Ч.. Посочва, че от 1 януари 2020 г. до датата на исковата молба ответницата не е изпълнявала своите задължения за ежемесечно плащане на дължимите суми за вноски по договора за кредит, в сроковете, посочени в Споразумението от 29.01.2020 г., поради което е изпаднала в забава. Ищецът твърди, че вноските са редовно плащани по потребителския кредит от него. Предвид изложеното моли за уважаване на иска и за присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата е депозирала отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Оспорва активната легитимация на ищеца по така предявения иск. Оспорва сключеното между страните споразумение като нищожно, поради невъзможен предмет и липса на съгласие. Твърди, че е изпълнила задълженията си по споразумението и е заплащала сумите на ищеца в брой. Счита, че вноските за периода от месец януари 2020 г. до месец август 2020 г. са недължими, тъй като споразумението е произвело действие с утвърждаването му в бракоразводния процес. Предвид изложеното моли за отхвърляне на предявения иск и за присъждане на разноски.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните съобразно разпоредбите на чл. 235 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Не е спорно, а и от приетите писмени доказателства, се установява, че между ищеца А. Т. Ч. (кредитополучател), ответницата К. И. Ч. (солидарен длъжник) и „Р. (Б.)“ ЕАД, ЕИК ***** (кредитор) е сключен договор за потребителски кредит № 1807022376387165 на 04.07.2018 г., по силата на който банката е отпуснала на кредитополучателя кредит в размер на 52 250 лв., който ще бъде използван за рефинансиране на кредит и потребителски нужди, с краен срок на погасяване на кредита – 20.07.2028 г. и обща сума, дължима от кредитополучателя – 70 925,45 лв., за първите 12 месеца е предвидена фиксирана годишна лихва в размер на 5,90 %, а след изтичане на този срок – годишна лихва, формирана от сбора на две компоненти: променлив референтен лихвен процент и надбавка в размер на 6.060 пункта, ГПР – 6,63 %. В чл. 3. 1 е предвидено, че в случай на рефинансиране на кредит, банката превежда дължимите суми по кредита по сметка/и на кредитополучателя/съдлъжника, изрично посочени в следните банки - „О.Б.Б.“ АД, „Т.Б.А.Б.“ ЕАД, „С.Е.“ АД, „П.И.Б.“ АД, „Ц.К.Б.“ АД, „Б.П. С.А. – клон С., след превод на дължимите суми и погасяване на задължението, кредитополучателят се задължава в срок до 14 дни при рефинансиране на кредити или 45 дни при рефинансиране на кредитни карти да предостави в банката надлежно подписано от упълномощен представител на банката удостоверение, че задължението към тази банка е изцяло погасено. Кредитът е отпуснат за срок от 10 години, при равни месечни вноски – 120 на брой, всяка от които в размер на 584,64 лв. – от 20.08.2019 г. (с изключение на първите 12 месеца с месечна вноска от 577,46

лв.), дължими на 20-то число на съответния месец, считано от 20.08.2018 г. до 20.07.2028 г. Договорът носи подписи за страните по него, които не са оспорени по делото. Неразделна част от договора е и погасителен план, подписан от страните.

По делото се установява, че сумата по кредита е била усвоена от кредитополучателя – ищец, както и че в изпълнение на условията по кредита на 05.07.2018 г. с отпуснатата сума са били погасени стари задължения на ответницата, за което са приети и съответни платежни нареждания – за сумата от 430,05 лв. – с основание пълно погасяване на кредитна карта, по IBAN на К. Ч. в „П.И.Б.“ АД; за сумата от 919,59 лв. – с основание пълно погасяване на кредитна карта, по IBAN на К. Ч. в „П.И.Б.“ АД; за сумата от 979,11 лв. – с основание пълно погасяване на кредитна карта, по IBAN на К. Ч. в „Ц.К.Б.“ АД; за сумата от 988,10 лв. – с основание пълно погасяване на кредитна карта, по IBAN на К. Ч. в „П.И.Б.“ АД; за сумата от 1890,13 лв. - с основание пълно погасяване на кредит, договор 7000558629, по IBAN на К. Ч. в „Т.Б.А.Б.“ ЕАД; за сумата от 2070,86 лв. - с основание пълно погасяване card 13812647, по IBAN на К. Ч. в „Б.П.“ С.А. – клон С.; за сумата от 3036,24 лв. - с основание пълно погасяване по договор стех 15169060, по IBAN на К. Ч. в „Б.П. Пърсънъл Файненс“ С.А. – клон Б.; за сумата от 5690,15 лв. - с основание пълно погасяване на кредит по договор 7000347848, по IBAN на К. Ч. в „Т.Б.А.Б.“ ЕАД; за сумата от 26580 лв. - с основание пълно погасяване на потребителски кредит, по IBAN на К. Ч. в „О.Б.Б.“ АД; или общо 42 584,23 лв. Това е видно от приетите платежни нареждания за кредитен превод от 05.07.2018 г., в които като наредител е посочен А. Ч., IBAN на наредител BG55RZBB91551050398211 – сметката, по която е отпуснат и усвоен кредитът по процесния договор от 04.07.2018 г. – посочена в чл. 3 от същия, а като сметки на получателите – сметките на съответните банки, посочени в чл. 3.1 от процесния договор за кредит.

По делото е отделено за безспорно на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, а това се установява и от приетите писмени доказателства, че страните са бивши съпрузи, сключили граждански брак на 16.08.1997 г., като с решение № 169168 от 05.08.2020 г. по гр. д. № 5584/2020 г. по описа на СРС, III г. о., 89 състав, бракът им е бил прекратен по взаимно съгласие и съдът е утвърдил постигнато между страните споразумение по чл. 51 СК относно уреждане на всички лични и имуществени последици от развода, вкл. за уреждане на отношенията им по договор за потребителски кредит № 1807022376387165 от 04.07.2018 г. за сумата от 52 250 лв., за което е съставено отделно споразумение от 29.01.2020 г., неразделна част от утвърденото от съда такова по чл. 51 СК. Бракоразводното решение е влязло в сила на 05.08.2020 г., видно от отбелязването в същото.

Със споразумението от 29.01.2020 г., подписано и неоспорено от страните, е прието, че сумата от 52 250 лв. по процесния договор от 04.07.2018 г., сключен между А. Т. Ч. (в качеството на кредитополучател) и „Р. (Б.)“ ЕАД, с краен срок за погасяване – 20.07.2028 г., е изцяло усвоена от К. И. Ч. и погасяването на кредита следва да се извърши от нея. С цел уреждане на отношенията, породени от договора за потребителски кредит от 04.07.2018 г., вкл. и след прекратяване на брака между А. Ч. и К. Ч., е сключена посочената спогодба, с която страните са се споразумели, че доколкото пълната сума по отпуснатия потребителски

кредит е усвоена изцяло и само от К. Ч., то последната поема безусловно задължението да изплаща за своя сметка всички и всяка от месечните погасителни вноски по отпуснатия договор за потребителски кредит, конкретно посочени в погасителния план, неразделна част от договора. В постигнатата спогодба страните да уговорили, че пълната сума на всяка от погасителните вноски К. Ч. се задължава да преведе/плати в брой на А. Ч. до 10-то число на месеца, за който се отнася погасителната вноска, или ответницата е поела задължение да заплаща сумата от 584,64 лв. на месец на ищеца, което споразумение е неразделна част от решение от 05.08.2020 г. по гр. д. № 5584/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 89 състав. В спогодбата е уредено, че в случай на неизпълнение от страна на ответницата и забава на плащане на коя да е месечна погасителна вноска с повече от 14 календарни дни, А. Ч. има право да предприеме всички правни и фактически действия, каквито намери за добре, за присъждане на сумата на неплатената вноска/вноски, без да е необходимо каквото и да било допълнително изявление или покана за плащане.

По делото е приета банкова референция изх. № 150-175/23.05.2023 г. от „О.Б.Б.“ АД, с която е удостоверено, че А. Т. Ч. е клиент на „О.Б.Б.“ АД (правоприемник на „Кей Би Си Банк Б.“ ЕАД (предишно „Р. (Б.)“ ЕАД)), ползва финансиране по договор за банков кредит № 1807022376387165 от 04.07.2018 г. и за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2022 г. горепосоченият кредит е обслужван редовно, за което е представено и извлечение от „Р. (Б.)“ ЕАД от 23.05.2023 г. за извършени погасявания на месечни вноски за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2022 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 365 ЗЗД.

За уважаване на предявения иск ищецът следва да установи, че е налице валидно сключен договор за кредит с „Р. (Б.)“ ЕАД, параметрите на същия, че е извършвал плащания по този договор през процесния период и в твърдения размер; че ответницата дължи на ищеца възстановяване на така платените суми по силата на валидно сключено споразумение от 29.01.2020 г. Ответницата следва да установи твърденията си, че споразумението е нищожно на заявените в отговора на исковата молба основания, както и твърденията си за плащане на исковата сума.

Споразумението по чл. 51, ал. 1 СК (респ. по чл. 99, ал. 3 и чл. 101, ал. 1 СК от 1985 г. - отм.), което съпрузите представят пред бракоразводния съд, е с договорен характер. Разнородният характер на въпросите, които задължително съпрузите следва да уредят в брачния процес, предопределя различната правна природа на отделните му части. В частта относно имуществените отношения между съпрузите споразумението е насочено към доброволно уреждане на имуществените последици от развода с цел да се избегнат възможни бъдещи съдебни спорове по повод собствеността върху придобитото през време на брака имущество и в зависимост от постигнатото съгласие, то може да породи вещно-транслативно действие или само установително действие. В рамките на свободата на договаряне (чл. 9 ЗЗД) съпрузите имат правото да уредят материално-правните последици от

прекрътяването на брака във връзка с придобитите в режим на съпружеска имуществена общност вещи и права върху вещи. Със споразумението те имат право да уговорят нещо различно от следващото се по закон съотношение на квотите в съсобствеността; могат да уговорят прекрътяване на съсобствеността върху всички или върху някои имущества, като ги разпределят помежду си, или да запазят съсобствеността; могат да се съобразят или да се отклонят от правилото за равенство на дяловете, отчитайки различни обстоятелства. В тези случаи, доколкото съдържа взаимни отстъпки, споразумението е с характер на договор за спогодба по смисъла на чл. 365 ЗЗД и поражда вещно-прехвърлително действие от момента на влизане в сила на решението за развод (т. 8 от ППВС № 5/15.03.1978 г.). Спогодбата е подчинена на режима на договорите, като ако договорът за спогодба е опорочен, няма пречка този порок да бъде предявен с иск за прогласяване на нейната нищожност, за унищожаването ѝ, или за обявяване или прогласяване на недействителността ѝ, както и да бъдат предявени иски за разваляне поради неизпълнение, отменянето ѝ поради новонастъпили обстоятелства, или други потестативни права (решение № 447 от 25.06.2010 г. по гр. д. № 4618/2008 г. по описа на ВКС, III г. о.).

В случая между страните е сключено споразумение по време на брака, на 29.01.2020 г., с цел уреждане на имуществените им отношения по договора за банков кредит, включително и след постановяването на развода, което е неразделна част от утвърденото от съда споразумение по чл. 51 СК и има характер на спогодба по смисъла на чл. 365 ЗЗД. Съгласно чл. 127, ал. 1 ЗЗД, доколкото не следва друго от отношенията между солидарните длъжници, това което е платено на кредитора трябва да се понесе от тях по равно. Презумпцията по чл. 127, ал. 1 ЗЗД, че се дължи по равно е оборима, ако се докажат други уговорки във вътрешните отношения между солидарните длъжници. Същото важи и за съпрузите, които съгласно чл. 36, ал. 2 СК отговарят солидарно за задължения, поети за текущи нужди за семейството. Под „нужди на семейството“ се разбират общите потребности на семейството, задоволяването на които произтича от изискванията за семейна солидарност, благополучие и взаимопомощ. При оборване на презумпцията за равна задълженост важно доказателствено значение имат изявленията на страните, тъй като те очертават предмета на доказване и съставляват признания за факти, които следва да бъдат ценени от съда с оглед всички обстоятелства по делото. Когато солидарните длъжници са съпрузи и един от тях е получил заем, той трябва да заяви за какво е разходвана сумата. В тежест на оспорващият съпруг е да докаже, че твърдените разходи не са направени или че удовлетворената нужда не е семейна. Когато оспорващият съпруг оспори твърдение на ищеца и представи споразумението, съдът следва да се съобрази с него. Когато изразената от страните воля е ясна и недвусмислена, съдът не може да я тълкува, а още по-малко да отрича вложения в нея смисъл (така и споделяната от настоящия състав на съда практика на ВКС, обективирана в решение № 232 от 12.08.2012 г. по гр. д. № 7488/2013 г. по описа на ВКС, IV г. о. и решение № 86 от 07.05.2019 г. по гр. д. № 1653/2018 г. по описа на ВКС, III г. о.).

В разглежданата хипотеза по делото е представено споразумение между страните, което установява други уговорки във вътрешните отношения между тях, които оборват

презумпцията по чл. 127 ЗЗД, че се дължи по равно. В т. 3 от споразумението страните са заявили, че сумата по процесния договор за кредит от 04.07.2018 г. е изцяло усвоена от К. И. Ч. и погасяването на кредита следва да се извърши от нея. При тълкуване в съответствие с разпоредбата на чл. 20 ЗЗД съдът приема, че кредитът е за нужди единствено на ответницата, като по делото е оборена презумпцията на чл. 127 ЗЗД. Съобразно установените по делото факти, включително с платежни нареждания за погасяване на други кредити на ответницата, и предвид представеното писмено споразумение от 29.01.2020 г., имащо характер на договор, с което страните изрично са уредили спорния по делото въпрос относно дължимостта на претендираната сума във връзка с процесния договор за кредит, съдът намира, че сумата от получения от ищеца кредит не е използвана за задоволяване на семейни нужди. Споразумението е основано на изрично признатия с него факт, че процесният кредит не е теглен заедно и поотделно за задоволяване на нуждите на семейството, затова ще се погасява еднолично само от ответницата. Така установената воля следва да бъде съобразена от съда. Предметните предели на споразумението при развода и правните последици от него, са посочени в решение № 756 от 28.09.2001 г. по гр. д. № 7/2000 г. по описа на ВКС, II г. о., според което не може да се иска преуреждане на имуществените отношения между бивши съпрузи, след като в брачния процес те са сключили споразумение относно същите отношения. Споразумението от 29.01.2020 г. е ясно и недвусмислено по съдържание, като следва да бъде зачетено от съда относно признатия с него факт, че кредитът е използван за нужди на ответницата, следва да бъде зачетено и като договор за вътрешните отношения между страните, във връзка с изтегляния по време на брака кредит и че вноските са дължими единствено от ответницата.

Неоснователни са доводите на ответницата за нищожност на споразумението поради невъзможен предмет и поради липса на съгласие – чл. 26, ал. 2, пр. 1 и пр. 2 ЗЗД. В мотивите по т. 2 на ТР № 5/12.12.2016 г. по тълк. д. № 5/2014 г. по описа на ВКС, ОСГТК е изложено, че „липсата на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД е тежък порок на сделката, който е налице, когато волеизявлението е направено при т. нар. „съзнавана липса на съгласие“ (например – изтръгнато е с насилие, направено е без намерение за обвързване – на шега, като учебен пример и др.)“. Този тежък порок е непоправим и непреодолим, поради което за да породи действие договорът трябва да бъде сключен отново, т. е. прието е, че за да е налице липса на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД волеизявлението трябва да е направено и в същото време е нужно то да е направено в хипотезата на съзнавана липса на съгласие. В мотивите на т. 2 А от ТР № 1/07.03.2019 г. по тълк. д. № 1/2018 г. по описа на ВКС, ОСТК, в което са разгледани въпроси относно недействителността на застраховка „Гражданска отговорност“ е прието, че порокът липса на съгласие е налице, когато волеизявленията (предложение и приемане) са направени и съвпадащи, но някое от тях или и двете са дадени при „съзнавано несъгласие“, т. е. при отсъствие на намерение за обвързване. Липсва съгласие и когато няма две насрещни противоположни по съдържанието си волеизявления или тези волеизявления не се отнасят до един и същи предмет. Съдържанието на основаниято за нищожност „липса на съгласие“ е установено и в трайната практика на ВКС - например в решение № 136 от

30.10.2020 г. по гр. д. № 4746/2019 г. по описа на III г. о., според която липса на съгласие е налице при т. нар. „съзнавана липса на съгласие“ – волеизявлението е извършено, но страната съзнава несъгласието си да бъде обвързана от извършената сделка. При така застъпената теза следва, че при липсата на съгласие волята се изразява изрично, но тя е толкова негодна, че изобщо не може да породи правни последици. При липсата на съгласие едната или двете страни осъзнават, че външно правят изявления, които формално осъществяват фактическия състав на договора, но без намерение за обвързване. В случая процесното споразумение носи подпис за ответницата, който не е оспорен по делото, същото е представено за утвърждаване и от бракоразводния съд, поради което съдът приема, че не е налице липса на съгласие – ответницата е подписала споразумението с ясното съзнание, че желае да се обвърже от неговите правни последици. Волеизявленията на страните са обективирани по такъв начин, че при тълкуването няма съмнение, че е постигнато съгласие между тях ответницата да изплаща за своя сметка всички и всяка от месечните погасителни вноски по отпуснатия договор за потребителски кредит, конкретно посочени в погасителния план, в брой на А. Ч., поради което постигнатото споразумение не е нищожно на основание чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД поради липса на съгласие.

Същото не е нищожно и поради невъзможен предмет. Съгласно решение № 64 от 08.03.2012 г. по гр. д. № 820/2011 г. по описа на ВКС, III г. о., и решение № 93 от 06.04.2012 г. по гр. д. № 1548/2010 г. по описа на ВКС, IV г. о., невъзможност на предмета по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 1 ЗЗД е налице, ако при сключването на сделката предметът е неосъществим по субективни или обективни причини, както и когато предметът още при сключването на договора е невъзможно да възникне, а в противен случай - ако при сключването на договора възникването на неговия предмет е било възможно, договорът обвързва валидно страните и едва ако впоследствие предметът на договора стане невъзможен, тогава валидният договор се разваля по право или подлежи на разваляне, когато невъзможността е по причина, за която длъжникът отговаря. Налице е основаниято за нищожност по чл. 26, ал. 2, пр. 1 ЗЗД и когато сделката има възможен предмет, но законът изрично забранява разпореждането с този предмет чрез договор или когато законодателят изрично е прогласил за нищожни определени сделки. Това тълкуване е възприето и в ТР № 3/28.06.2016 г. по тълк. д. № 3/2014 г. по описа на ВКС, ОСГК, според което фактическата невъзможност на предмета означава, че той не съществува в реалната действителност при сключване на сделката и не може да възникне според природните закони и с оглед нивото на развитие на науката, техниката и технологиите към момента на сделката, както и ако предметът е индивидуално определена вещ и тя е погинала преди постигане на съгласието. Правната невъзможност на предмета означава, че за неговото възникване или за разпореждането с него съществува непреодолима правна пречка. Правната пречка може да се изразява в нормативно уредени забрани за извършване на сделката или ограничения за обособяването на обекта.

В настоящата хипотеза предметът на споразумението не е невъзможен. Предмет на

договора са поетите от страните задължения, като задължението на ответницата да заплати дължимите вноски по договора за банков кредит няма невъзможен предмет. Обстоятелството, че страните са уговорили плащането да се извършва в полза на ищеца, който да превежда сумите в полза на банката – кредитор е предмет на вътрешни отношения между страните, но не обуславя нищожност по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 1 ЗЗД на споразумението. Последното не засяга естеството на задължението към кредитора – банката, отпуснала кредита и субекта, който е длъжен да го погасява.

От страна на ищеца са ангажирани писмени доказателства, че през исковия период – 01.01.2020 г. – 31.03.2022 г. редовно е погасявал вноските по кредита. От друга страна от ответницата не са представени доказателства, че е изпълнила задължението си по процесното споразумение за процесния период, като в тази връзка съдът е оставил без уважение исканията за изслушване на свидетелски показания, с оглед забраната за допускане на свидетелски показания за доказване погасяването на установени с писмен акт парични задължения - чл. 164, ал. 1, т. 4 ГПК, при липса на съгласие от насрещната страна, което би направило допустимо събирането на гласни доказателствени средства съгласно чл. 164, ал. 2 ГПК. Поради изложеното съдът приема, че споразумението от 29.01.2020 г. валидно обвързва страните и не е нищожно, а ответницата е в неизпълнение на задълженията си по същото и искът е доказан по основание.

Относно началната дата, от която ответницата дължи процесната сума съдът приема, че независимо, че споразумението е утвърдено на 05.08.2020 г. с бракоразводното решение, то погасителните вноски се дължат и за периода от 01.01.2020 г. до 01.08.2020 г. Няма данни по делото, нито от съдържанието на споразумението, тълкувайки волята на страните с критериите, зададени в чл. 20 ЗЗД, при съобразяване на смисъла, който следва от него, с оглед целта му, съдът може да обоснове извод, че страните по споразумението са поставили изпълнението по него от утвърждаването му от бракоразводния съд (ограничили са действието му за след прекратяване на брака). В споразумението изрично е уговорено, че то е сключено с цел уреждане на отношенията, породени от договора за кредит, включително след прекратяване на брака – т. е. от тълкуването му съдът приема, че страните са уредили правоотношенията във връзка с договора за кредит и до постановяване на решението за развод (използваният израз „включително“ и след развода предполага уреждане на отношенията и преди него), като доколкото споразумението няма вещно – прехвърлителен ефект (който би настъпил от утвърждаването му по реда на чл. 51 СК) съдът приема, че е породило действие и за вноските, дължими преди 05.08.2020 г. Липсва пречка чрез такъв договор страните да удостоверят наличието на съществуващ дълг и реда за неговото погасяване, респ. да преуредят отношенията си с обратна сила по друго правоотношение. Ето защо искът е основателен за целия процесен период, през който не се спори, че са дължими общо 27 броя погасителни вноски, всяка в размер от 584,64 лв. съгласно изготвен погасителен план, или общо сумата от 15 785,28 лв., поради което следва да бъде уважен изцяло.

По разностите:

При този изход на спора разноси се дължат единствено на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, като са претендирани само разноси за държавна такса в размер на 631,41 лв. (списък по чл. 80 ГПК - л. 69 от делото), които разноси следва да бъдат възложени в тежест на ответницата.

Така мотивиран, Софийски районен съд, Гражданско отделение, 48 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА К. И. Ч., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., ул. „Т.“ №, вх., ет., ап., да заплати на А. Т. Ч., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., ул. „Т.“ №, вх., ет., ап., на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 365 ЗЗД сумата от 15 785,28 лв., представляваща 27 месечни вноски за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2022 г. вкл., всяка от които по 584,64 лв., които К. И. Ч. се е задължила да заплати на А. Т. Ч. съгласно споразумение от 29.01.2020 г. за уреждане на отношенията им по договор за потребителски кредит № 1807022376387165, сключен на 04.07.2018 г. с „Р. (Б.)“ ЕАД, ЕИК *****, и което споразумение е неразделна част от решение от 05.08.2020 г. по гр. д. № 5584/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 89 състав и утвърденото с него споразумение по чл. 51 от Семейния кодекс относно уреждане на всички лични и имуществени последици от развода между страните.

ОСЪЖДА К. И. Ч., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., ул. „Т.“ №, вх., ет., ап., да заплати на А. Т. Ч., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., ул. „Т.“ №, вх., ет., ап., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 631,41 лв. – разноси за настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____